

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

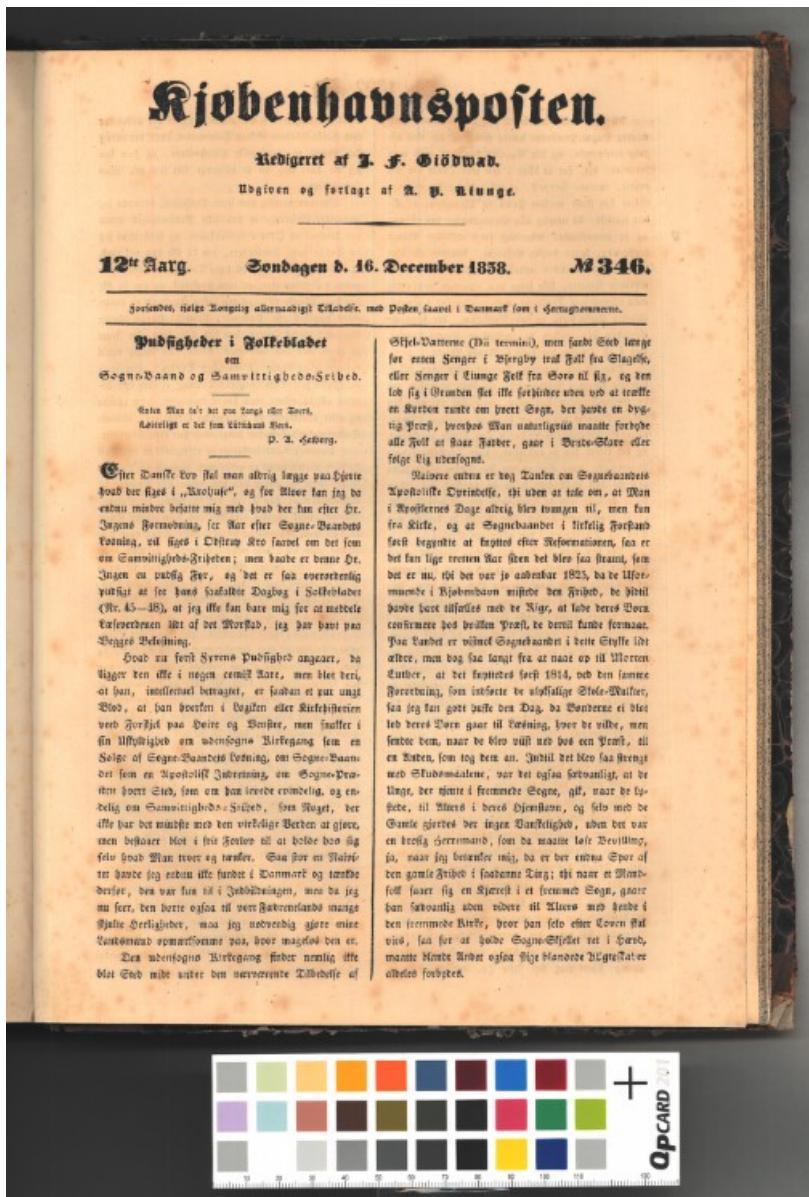
Titel: Udrag fra Pudsigheder i Folkebladet om Sogne-Baand og Samvittigheds-Frihed

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 1391. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1838_607-txt-shoot-idm194/facsimile.pdf (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)



Kjøbenhavnsposten.

Redigeret af J. F. Giödwad.

Udgiven og forlagt af A. P. Niunge.

12^{te} Aarg.

Sondagen d. 16. December 1838.

N 346.

Jorinde, nylig Konglig allermindigst Uddelte, med Posten, såvel i Danmark som i Utlandet.

Publigheder i Folkebladet
em
Sognsvaand og Samvirkeligheds-Selskab.

Denne Dag er nu fra Konge til Døm.
Retteligt er det som Kjønnes Væ.
P. A. Jensen.

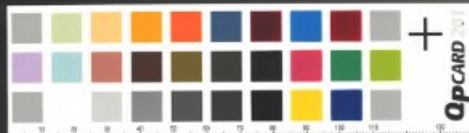
Efter Danne Den selv var aldrig lægge på Hjerte
hvor der fældes i „Evolutioen“, og selv klar kan jeg da
endnu mindre betale mig med hvad der har ejer Et.
Jugens Formedeling, icke har ejer Sogne-Værdens
Værdi, men også i Østbanen har saavel om den som
om Samvirkeligheds-Selskabet; men hvad er dannet Et.
Jugens nu også Et, og der er for overordentlig
synligt at Jes Jants hadelige Dogbag i Solleftholde
(Nr. 45—48), at jeg ikke kan bare mij sig et mættede
Kjønnes værdi af det Mørkeblad, jeg har hørt på
Dagens Uddeling.

Hvor nu selv Jugens Publighed angaaer, da
ligger den ikke i nogen nemlig Værdi, men deskevi,
at han, insisterer betragtet, er saadan i sin unge
Blaad, at han overfladen i Bogten eller Kirkebygningen
ved forhøjning paa Hjerte og Dæmper, men snarre i
sin Udflydning om udenhjemme Kirkegang kom en
Søge af Sogne-Værdens Forstning, om Sogne-Værdens
hvor Et, som en har hørt comdelig, og endelig om Samvirkeligheds-Selskab, den Raad, der
alle har det mindste med den virkelige Verden at gøre,
men ikke har blot i sin Hesten til at holde hos sig
selv hos Man troer ej hæder. En for en Raad
er hørt jeg endnu ikke fundet i Danmark og nærede
derfor, den var han til i Inddeleningen, men da jeg
nu ser, den dette også til den Sakramentalde mange
Hjelle Hjælper, man jeg overordentlig glæder minne
Raadsmænd sparetidene voa, hvor magisk det er.

Den udenhjemme Kirkegang findes nærlig ikke
blot End mile under den nærmeste Toldbode af

Sjæl-Værdens (Dii termini), men fældt End længe
for enen Søge i Østbygning mod Hall fra Slagelse,
eller Søge i Lunde Hall fra Sorø til Et, og den
lod sig i Grunden set alle forhåndes vens vod at træffe
en Korten rute om hvem Søge, der havde en dygtig
Præst, hvorehos Man naturligvis måtte forhåbe
alle hold at have Faber, gav i Østbanen Et
folig ubenfogd.

Rainere entres er dog Tanke om Segnebundens
Apotekstille Oprindelse, thi uden at tale om, at Man
i Klosternes Dage aldrig blev brygget til, men han
fra Kirke, og at Segnebundet i lidtlig Horsfand
først begyndte at brygges efter Reformationen, saa er
den han lige næsten har sten det bliv sia brant, som
det er nu, thi det var jo september 1823, da de Ufor-
munde i Kjøbenhavns bygade den Præst, de stod
hvor kongen siddeltes ved de Rige, at lade hans Døm
konfirmere hos bryggeren Præst, de dermed kunne formage
Den Bundet er voldsom Segnebundet i denne Stoffe lid
alder, men dog har langt fra at være en ill Mæren
Luther, at det først kom i 1814, ned den samme
Forretning, som indeholder de almindelige Stof-Mæltter,
saar jeg kan godt næste den Dag, da Sonderne et blott
led deres Døm gaaer til Domming, hvor de ville, men
sende dem naar de bliv vilff ud hos en Præst, all
en Katen, som tog dem an. Indtil det blev sat fremme
med Studs-mæltene, var det også hensigtsigt, at de
Ung, der ejede i fremmede Sogne, al, naar de ly-
fede, til Almoe i deres Hjemby, og selv med de
Gæste gjorde der ingen Uanselighed, obis det var
en krogs ejermand, som da maaede løse Domming,
ja, saar jeg besværs mig, da er der intet Spar af
den gamle Præst i Sønderne Tjæring; thi næst et Mand-
sfolk juer, saa ejeret i et fremmed Sogne, gaare
den Sakramenz ikke vobet til Almoe med sende i
den fremmede Kirke, hvor han selv ejer Loven skal
vist, ja for at høje Sogne-Præster ret i Hjæl, manne
hjemte Arbeit ogla Pige blandede Hjælsgæster
alderes forbudet.



Et dette vilde imhærd dog ikke se forhåre, med mindre Seges-Prestene kunde centrale, og der aldrig konstaterede, og den Mainist, hvemmed man også konstaterede det, for at blive i den ide Deen om det samme, nærmere bestemt, et vel retsligeholdt Seges-Skif, som ikke udelukk Præst og Præstighed, er ikke den indstrib. Et nemlig alle Segesverkerne ved engang og et monumenter satteværdig festligheds Gang fortalte, hvem daglig Erfaring, hvoret ille ikke de fremmede Prester under Vicenzen, men de tilstødende Naturer, som følge på blæsven, netværtig maa tilmindejor Domkirken, med mindre der i Seges-Skiften ikke varer i for Trolldom, der besørge Engheten selv udelukk i forhånd Seges-Presten, som f. E. Præste har jom i Mandes Hinde.

Dog en fra magted Balderet, som den ville, fornimer ateng i Kortlegende, thi hver meddelte end de Seges-Prestier han varer, man sel oprene, fan Seges-Banden dog Ingen blive til egentlig Velvær, nær Samværingels-Skriften fun klarer udstaart, og der bliver en jo adskilte, sigte Kortsligendes Møderheds, nær Gudret har fra Gudret til at helle ved, og idet hund han irer og smitter, los Slan flude de hæ, alle de Uroffiser, der vil indstrikke, at Samværingels-Højhed har Røjet at befeste med Ord og Gjerninger i den uoverens Verden!

Hør man den Røsten paa public Røster, som han har den ene Hæl, et den ei kan dørre uden ubehag Etch og Salighed, virkelig at følge de res Samværingel, som der berfri flade til Regnslab. Det har også virkelig et Dække, flase den Hæle, et en anden Skif, hvad man end vilde falde den, sålem Enghet i Borgersamfundet, men han, som aldrig er rævred, flase det pas Timen hin med den hælt naine Verstyrting, at denne Skif i det har voldet Rei til i Borgersamfundet, men man, som en Ordens Skif, nødvendig måtte i Kirken.

In at drille den Hæle med det skilende Segos-mad: hvad det er for en Kirke, der har Hale og Hænt over Borgersamfundet og man nødvendig for sin egen Skif, hvemmed holl deres æstetiske og borgerske Skif, det var jo Segs, da han adskilder aldrig der intet lig i landanne hidtilsigde Undersøgeller, man sigter han i sit Skifet nogle Tænkbygning. Ali hvad han fjender man vore sind, naar Seges-Banden skal være det øgje højstige „Sældoms-mængde-Dam“ og al Blage over Samværingels-Drag, Hent man ful filte Tro med Præst, vare

Sau! hen i Skifet. En anden Dag er det aabenbar med Sæld-Skabets Skrif-Committee, hvori der enten skal slettes so skæglige Prestesover, og den kan jeg ikke døre mig for at tilhørga mit fra den Hæles Hjemmetre.

Dog var nemlig den store Ydighed, hvorpaa jeg forsøgte Udsættet, at den lille Hælfemager rette var kommet til Døde i Sældslabet, og forbi man jeg saa forgyt havs Hjemmetre, os de ille beg val ved, et ejder Kirke, der vil have Engheten over Borgernes i Sældsheden, er vora papirkif, og om de Mælke lagt Mandt til, as den vilde Puglind er endnu mere papirkif end Puglum i Rom? Hade nantlig Samværingels-Selvbet, som den lille hæt, sin Intet at gøre med den uoverens Kirke, da fulgt deraf nødvendig at hæde „Puglum og Cypren“, som man hæder blot for Samværingels-Drag, si den var aldrig affolige bet, men hæder overimod, for at konsejlig sig efter overrestisse og uforstundige Stædace, aldrig Samværingels-Skriften langt over sine rene Grenzber.

Puglum i Rom fortalte jo rigtigt, at alle holl gikke i Kirken til og noxes med hæde denne Præster ledte, men los nedde han dog ejder sine Præster til Hælfemanner at sigt ut og de Samme, og Seges-Banden, med engang, er det des han arsø Segt til, os man fan bejene sig af hvilken Præst eller niet Mælket man vil i hele hans Uværheds; næsten betyded den ville regne Seges-Banden med et hæns Klikke uforståelig Orden, og der nægtet hæde Præster ful hæve hæve til at syge hæmmed med, hæmget de vil.

Dg na Tylen, das er je, efter den Hæle Jottem, spiller gal med sin Samværingels-Selvbet, da han, under Præstetil den, endeg tilskuer dem, den sids salder „Hundt“, både Gudret og Xemuler, at hæde uoverens Gudtekstelte efter deres egen Dren, og det nægtet han godt ved, de kunder hæder ham og hund Stads-Kirke og hund Mæl til i sine Ordrede.

Men Hent! det al! var ydmyk til, om vore skæglige Præstes over siglig hæder Puglum og Cypren til der liberaale med antrekkede Landstude, findet mig dog enten publiser, en Sæld-Skabets Skrif-Committee Rømmer det til os Der, den lille Præger erret alle dem, der vil indhælle Hæll, at Samværingels-Skriften har det uindstig at gjøre med Ord og Gjerninger i den uoverens Verden, thi de ved jo dog vel, at Samværingels-Skriften er fun Lands-Skriften om de vigtige, hellige og Menigheds-Hæret hæderlige Ding, og hvem nu hærlig ille engang den Sæde Kirke-Selvbet, Seges-Banden ledning kan give, godt i al Verden har da Tryffen-Skriften med Land-Skriften at gøre, og pasthaue alle dog Sældheds for

